

Øre til 1 Kr. 25 Øre, og jeg synes, at der er en meget ringe Konsekvens i Partiets Holdning; større Konsekvens vilde have lettet Forhandlingerne her paa Rigsdagen adskilligt.

Naar Venstre imidlertid er gaaet til at ville foreslaa denne Forhøjelse af Maksimalprisen ogsaa for den allerringest stillede Del af Befolkningen, ligger Forklaringen meget nær, nemlig deri, at Partiet i Udvalget er blevet opmærksomt paa, at det af Partiet oprindeligt stillede Forslag om at undtage visse Klasser af Befolkningen fra Prisnedsættelsen ingen finansiel Betydning vilde faa. I Flæskerationeringen har hidtil deltaget, fordi de ikke er Selvforsørgere, ca. $2\frac{1}{4}$ Million af Befolkningen, hvis man undtager de Dele af Befolkningen, hvis Indtægt er over de af Venstre foreslaaede Indtægtsgrænser: 4 000, 3 500 og 2 500 Kr. henholdsvis for Hovedstaden, Købstæderne og Landet, vil man, hvis man lægger Skatteligningen for Aaret 1918—19, altsaa Indtægterne, som de var væsentlig i 1917, til Grund, ikke herved naa til et større Antal af Individuer end i alt 185 000, og den Besparelse, der vil kunne opnaas ved at undtage disse, vil kun andrage $1\frac{1}{4}$ Million. Venstre har aabenbart ikke, da Forhandlingerne førtes her i Tinget, været opmærksomt paa, at hvad Venstre foreslog, ikke vilde medføre synderlig finansiel Besparelse, og har da for at hidføre en Besparelse i Udvalget maattet gøre den Vending at forhøje Prisen ogsaa for den ringest stillede Del af Befolkningen.

Nu kan man med Rette sige, at rimeligvis vil de Indtægter, som bliver lagt til Grund for dette Forslag, være noget anderledes end dem, der var i 1917. Skatteligningen for Aaret 1919—20 er ikke statistisk bearbejdet; men der er dog kommet saa mange Tal ind, at jeg ved at anmode Statistisk Departement om at tage nogle Stikprøver har faaet opgivet, hvorledes Forholdene formentlig har udviklet sig paa dette Omraade. De Prøver, man har kunnet tage, fører til den Antagelse, at yderligere ca. 50 pCt. i København og Provinsbyerne og ca. 33 pCt. i Landdistrikterne i Aaret 1918 vil være kommet op over den her fastsatte Indtægtsgrænse, det vil sige, at Antallet af Individuer vil stige fra 185 000 til 262 000. Paa disse 262 000 Individuer vil der i Forhold til Regeringsforslaget kunne spares $1\frac{3}{4}$ Million. For at forhøje dette Tal og for at forhøje Beløbet til et saadant, som Partiet ansaa for passende, et Beløb, som kan sættes til 6,7

Millioner — det er det, som foreslaas bespart ved de 400 000 om Ugen —, har Venstre altsaa maattet forhøje Maksimalprisen til ca. 2 Kr. 50 Øre.

Jeg gør opmærksom paa, at set i Forhold til det Tal, som Venstre selv stillede op, altsaa 400 000 Kr.s Udgift om Ugen, vil en Medtagelse af hele Befolkningen ikke medføre en Udgiftsforøgelse af mere end i alt 1 Mill. Kr., altsaa 50 000 Kr. om Ugen. For at spare denne sidste Million er det, at Venstre foreslaar denne Deling af Befolkningen, om hvilken det med Rette er paavist, at den vil medføre, at en Ungkarl i Hovedstaden med en Indtægt af 4 000 Kr. eller en barnløs Familie med en Indtægt af 4 000 Kr. vil kunne faa Flæsk for ca. 2 Kr. 50 Øre pr. kg, medens derimod en Familie med en større Børneflokk og med en Indtægt af 4 100 Kr. maatte betale den højere Pris. Det er en Ordning, som er ganske uantagelig ud fra et socialt Synspunkt, og som jeg vel forstaar, at man fra konservativ Side har opdaget Manglerne ved og har ønsket at rette ved; thi det er en Ordning, som, hvis den naaede ud til Befolkningen, vilde vække den allerstørste Forbitrelse, og det med Rette, hos de ringere stillede Familier med smaa Indtægter, der saaledes maatte se mere velstillede blive begunstiget i Forhold til dem. Naar det konservative Folkeparti har undladt at stille Ændringsforslag, skønt det viser sig, at de har set, hvor urimeligt Venstres Forslag paa dette Punkt er, er Grunden den, at det overhovedet ikke er let at paavise den administrative Løsning af dette Spørgsmaal, og da hele Udgiftsforøgelsen, som sagt, kun er 1 Mill. Kr. i Forhold til Venstres Forslag, er det mig uforstaaeligt, hvorledes Venstre overhovedet har kunnet foreslaa en socialt saa utilfredsstillende Ordning.

Jeg gør nu opmærksom paa, hvad det er for Indtægter, man saaledes vil komme til at stille urimelig haardt i Forhold til andre Indtægter. Disse Tal 4 000 Kr., ved hvilket Grænsen i Hovedstaden kommer til at ligge, og 2 500 Kr., hvor Grænsen paa Landet vil komme til at ligge, er Indtægter, hvis Købeevne, sammenlignet med, hvad man tidligere har været vant til, ikke nær kommer til at ligge ved disse Tal. Jeg har ment at kunne antage, at 4 000 Kr.s Købeevne maa formenes at ligge ved 1 800 Kr. og 2 500 Kr. ved 1 150 Kr. eller saa. Andre har ment, at Købeevnen var endnu lavere. Det, som Venstre altsaa foreslaar, er at trække en Grænse mellem dem, der skal have Prisnedsættel-